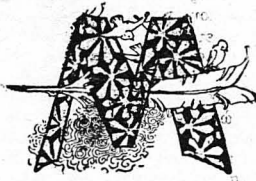

ΕΛΒΕΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΛΟΞΕΙΣ

Ο ΕΠΙΔΕΞΙΟΣ ΚΥΝΗΓΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ

ΙΑ φορά, στά παλιά τὰ χρόνια, κά- τω στους πρόποδες του περιφημου βουνού Σάινγκε Πλάττε, ζούσε ένας φτωχός μὰ πολύ επιδέξιος κυνηγός. Δέν είχε ούτε κτήματα, ούτε λεβά- δια, ούτε γελάδια, ούτε πουλερικά, δέν είχε τίποτ' ἄλλο ἐκτός ἀπ' τὴν καλύβα πού κατοικούσε, τὸ τόξο του καὶ τὸ βέλος του.

Ὡς τὸ πρῶτο ἀπ' τὸ πρῶτο ὡς τὸ βράδυ ἀπάνω στὸ βουνό καὶ νὰ κυνηγᾷ ἀγριόγινδα ἢ νὰ μαζεύῃ αὐτὰ ἀπ' τὴς ἀητοφωλιές. Εἶχε γίνει ὁ πῶ τοιμηρός καὶ ὁ πῶ επιδέξιος κυνηγός καὶ ἡ φήμη του εἶχε φτά- σει ὡς τὰ πῶ μακρυνὰ χωριὰ τοῦ Ὀμπερλαν.

Μιά μέρα ὁ κυνηγός συναπάντησε στὴν πῶ ψηλὴ κορφὴ τοῦ Σάι- νγκε Πλάττε ἕνα ἀγριόγινδο καὶ τόβυλε στὸ κυνήγι, ὥσπου ἐφτάσαν στὸ γέλωτος ἐνὸς γχορμεοῦ. Ἐκεῖ τὸ ζῶο στάθηκε καὶ ἐπειδὴ δέν μπο- ροῦσε οὔτε νὰ ληθῆσῃ στὴν ἄβυσσο πού βρισκόταν κάτω ἀπ' τὸν γχορμεό, οὔτε νὰ γυρίσῃ πίσω πρὸς τὸ μέρος τοῦ κυνηγοῦ, ξαπλώθηκε μὲ τὴν κοιλιά στὴν ἄκρη τοῦ βράχου καὶ ἄρχισε νὰ βελάξῃ φοβισμένα καὶ ἀσαραχτικά.

Ὁ κυνηγός ὅμως δέν ἦταν ἄνθρωπος πού νὰ συγκινιέται εὐκόλα ἀπὸ τέτοια πράγματα. Ἐβᾶλ' ἕνα βέλος στὸ τόξο του, τὸ τέντωσε καλὰ καὶ ἐτοιμάστηκε νὰ τοξέψῃ τ' ἀγριόγινδο. Ἐξαφνα ὅμως εἶδε ἕνα γέρο μ' ἄσπρα γένηνα νὰ στέχῃ πλάι στὸ ζῶο, τὸ ὅποιο τοῦ ἔ- γλειψε τὰ χέρια. Ὁ γέρος ἐκεῖνος ἦταν τὸ ἀγαθὸ Στοίχειο τοῦ βουνοῦ.

Μόλις τὸν ἀντίκρισε ὁ κυνηγός, χαμήλωσε τὸ τόξο του καὶ στά- θηκε διαταχτικός. Ἄκουσε τότε τὸν γέρο νὰ τοῦ λέῃ μὲ φωνὴ γεμά- τη γλώσσα:

— Ὡ ἄνθρωποι τοῦ βουνοῦ, ὁ Θεὸς ἔχει στὴ διάθεσί σας δὶα τ' ἀγαθὰ τὸν κάμπου. Ἐπειδὴ ἐρχόσαστε ἐδῶ πάνω καὶ κατατρέχετε τ' ἀγρίμια τοῦ βουνοῦ, Ἐγὼ δέν κατέβηκα ποτέ στὰ μέρη σας γιὰ νὰ κλέψω τὰ πουλερικά σας ἀπ' τὰ κοτέσια σας, ἢ τὴς γελάδες σας ἀπ' τοὺς σταύ- λους. Γιατὶ ἀνεβαίνετε στὰ βουνὰ μου καὶ κυνη- γάτε τ' ἀγριόγινδα, πού ζοῦνε σπὶς πλαγιές μου, καὶ τοὺς ἀητοὺς πού ζοῦνε τὴς φωλιές τους σπὶς ἀτά- ητες κορφές μου;

Στὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Στοίχειοῦ, ὁ κυνηγός ἀπο- κρίθηκε:

— Ὁ Θεὸς μ' ἔκανε φτωχό. Δέν μοῦδωσε τί- ποτ' ἄλλο ἐκτός ἀπ' τὴν πείνα καὶ τὴ δυστυχία... Κι' ἐπειδὴ δέν ἔχω οὔτε πουλερικά, οὔτε γελάδες, ἐρχομαι καὶ κυνηγῶ τ' ἀγριόγινδα καὶ τοὺς ἀη- τοὺς πού φωλιάζουν ἐδῶ πάνω...

Ὁ γέρος ἔμεινε γιὰ λίγο σκεπτικός. Ἐπειτα ἔ- γνεψε στὸν κυνηγὸ νὰ λησιάζῃ, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ ξύλινη κούπα, ἄμειξε μέσα σ' αὐτὴ τ' ἀγριόγινδο καὶ ἀνατάραξε ὑπερὰ τὸ γάλα, ὡς ποῦγνε τυρὶ.

Ὅταν τὸ εἶδε αὐτὸ ὁ κυνηγός, σάσιωσε. Γιατὶ κανεὶς ὡς τότε δέν ἤξερε πὺς τὸ γάλα γίνεται τυρὶ.

— Πάρε τὸ τυρὶ αὐτὸ καὶ τρώγε καὶ χόρταινε κάθε φορά πού θὰ πεινάς, τοῦ εἶπε τὸ Στοίχειό. Ὅσο γιὰ τὴ δίψα σου, ἐξένα καὶ τῶν ἄλλων ἀν- θρώπων τοῦ κάμπου, σὰς φτάνουν τὰ νερά πού σὰς στέλνω ἀπὸ δῶ πάνω. Αὐτὸ τὸ τυρὶ θὰ τὸ βρισκῆς πάντα ἄσωστο μέσα στὴν κούπα. Σοῦ τὸ δίνο, ἀλλὰ μὲ μιὰ συμφωνία: Ἀπὸ δῶ καὶ πρὸς δέν θὰ ξαναλειράξεις τ' ἀγριόγινδα καὶ τοὺς ἀη- τοὺς μου.

Ὁ κυνηγός δέχτηκε τὴ συμφωνία τοῦ γέρο, τὸν χαιρέτησε, κατέθηκε στὸν κάμπο, κρέμασε τὸ τόξο καὶ τὴ φαρέτρα του στὸ τζάκι τῆς καλύβας

καθένα αὐτό. Γιατὶ ὅποιος ἤθελε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴ Λαΐδα, ἔπρεπε νὰ τῆς προσφέρῃ δῶρα μεγάλης ἀ- ξίας γιὰ νὰ γίνῃ δεκτός.

Ὁ μέγας οἰκτωρ τῶν Ἀθηνῶν Δημοσθένης, πού φημιζόταν γιὰ τὴν παρομιώδη τοιχομυθία του, ξε- κίνησε κάποτε καὶ πῆγε στὴν Κόρινθο γιὰ νὰ ἐπι- σκεφθῇ τὴ Λαΐδα. Ἀλλὰ ἡ ἐπίσκεψις ἐκεῖνη τοῦ στοίχισε τόσα πολλὰ χρήματα, ὥστε μετάνιωσε πού τὴν ἔκανε. Καὶ θιαν γύρισε στὴν Ἀθήνα, εἶπε τὸ περιφημό:

— «Ὁὐ παντὸς πλεῖν εἰς Κόρινθον»!

Τὸ ὅποῖον σημαίνει: «Δέν εἰν' εὐκόλο στὸν καθένα νὰ πῆῃ στὴν Κό- ρινθος. Στὸ προσεχὲς φύλλο θὰ συνεχίσουμε τὴν ἱστο- ρία τῆς ζωῆς καὶ τῶν ἐρωτῶν τῆς μεγάλης Λαΐδας.

του, καὶ γιὰ ἕναν δλόκληρο χρόνο ἔζησε μὲ τὸ τυρὶ, πού τὸ ἔβρωσε ἄφθονο μέσα στὴν ξύλινη κούπα, κάθε φορά πού τὴν ἄνοιγε.

Οἱ ἄλλοι χωριάτες παραξενεύτηκαν πού εἶδαν τὸν κυνηγὸ ν' ἀπο- τραβιέται ἔξαφνα ἀπ' τὸ κυνήγι. Ὅστόσο, μμῆνηκαν τὸ παράδειγμα τοῦ καὶ ἔπαψαν ν' ἀνεβαίνουν καὶ ἐκεῖνοι στὸ βουνό.

Στὸ μεταξὺ αὐτό, τ' ἀγριόγινδα, βλέποντας διὰ οἱ ἄνθρωποι δέν τὰ κυνηγοῦσαν πειὰ, εἶχαν ξεθαροῦναι καὶ συχνὰ κατέβαιναν ὡς κά- τω στὸν κάμπο γιὰ νὰ βοσκήσουν.

Ἐν' ἀπομειήμερο, ὁ κυνηγός καθόταν στὸ παράθυρο τῆς καλύ- βας του, ὅταν εἶδε ἔξαφνὰ ἕνα ἀγριόγινδο νὰ κοντοζυγώνει ἐκεῖ καὶ γὰ βοσκὴ ἀνύποπτα. Μποροῦσε νὰ τὸ σκοτώσῃ ἂν ἤθελε, χωρὶς νὰ με- τακινηθῇ ἀπ' τὴ θέσι του. Ὁ πειρασμός ἦταν τόσο δυνατός, ὥστε τὸν ἔκανε στὸ τέλος νὰ ξεχάσῃ τὴν υπόσχεσι πού δώσει στὸ γέρο τοῦ βουνοῦ. Σεζρέμασε λοιπὸν τὸ τόξο του, ἔρριξε ἕνα βέλος στὸ ζῶο καὶ τὸ σκότωσε.

Ἐτρεξε ὑπερὰ, τὸ φορτώθηκε στὸν ὄμο του, τὸ κούβηλεσε στὴν καλύβα του, τόγδαρε, τῶησε καὶ ἔφαγε ἄρκετὸ ἀπ' αὐτὸ μὲ μεγάλη ὄρεξι.

Ὅταν τελείωσε τὸ φαγητό του, θυμήθηκε τὸ τυρὶ καὶ θέλησε νὰ φάῃ λίγο καὶ ἀπ' αὐτό. Σηκώθηκε λοιπὸν καὶ πῆρε τὴν ξύλινη κούπα στὰ χέρια του. Μόλις ὅμως τὴν ἄνοιξε, εἶδε νὰ ξετετιέται ἀπὸ μέσα ἕνας μαῦρος γάτος. Ὁ γάτος αὐτός κροτοῦσε τὸ τυρὶ στὰ δόντια του καὶ ἀμέσως πήδηξε ἔξω ἀπ' τὸ μισανοιχτὸ παράθυρο καὶ ἔφυγε.

Ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη ὁ κυνηγός δέν ξαναβρῆκε πειὰ τυρὶ μέσα στὴν ξύλινη κούπα. Καὶ γιὰ νὰ οἰκονομᾷ τὴν τροφὴν του, ξαναἄρχισε νὰ κυνηγᾷ ἀγριόγινδα στὴς πλαγιές τοῦ βουνοῦ.

Σιγά-σιγά ὅμως, τ' ἀγριόγινδα πούταν ξεθαροῦναι στὸ μεταξὺ, τρώ- μαξαν ἀπ' τὸ κυνηγητὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀποτραβιχτήκαν πάλι σπὶς ψηλές κορφές τοῦ βουνοῦ.

Ὁ κυνηγός ἀναγκαζότανε τώρα ν' ἀνεβαίνῃ ξανά στὸ βουνὸ καὶ νὰ κυνηγᾷ. Μὲ δυσκολία ὅμως μεγάλη χτυποῦσε κανένα ζῶο καὶ τὴς πῶ πολλές φορές γύριζε στὴν καλύβα του καὶ ἐλάμιαζε νησιτός.

Ἐν' ἀπομειήμερο ἔπνεγε νὰ ξαναβρεθῇ στὸ ἔ- διο μέρος ἀκριβῶς, ὅπου τρεῖς χρόνια πρὶν εἶχε συναντηθῇ μὲ τὸ γέρο τοῦ βουνοῦ, κυνηγώντας καὶ τὴ φορτὴ αὐτὴ ἕνα ἀγριόγινδο.

Τὸ ζῶο φεγγόντας τρομαγμένο πῆγε καὶ στά- θηκε στὴν ἄκρη τοῦ γχορμεοῦ. Ὁ κυνηγός τὸ ση- μάδεψε τότε, τοῦρριξε ἕνα βέλος καὶ τὸ σκότω- σε. Τ' ἀγριόγινδο βόγγηξε πονεμένα, ἔγειρε στὸ γχορμεό καὶ αυτοκλήθηκε στὴν ἄβυσσο.

Γεμάτος θυμὸ ὁ κυνηγός, ἔτρεξε στὴν ἄκρη τοῦ γχορμεοῦ, ξαπλώθηκε κάτω καὶ τέντωσε τὸ χορμὶ του ὅσο μποροῦσε γιὰ νὰ ἰδῇ πού εἶχε πέσει τ' ἀγρίμ. Εἶδε τότε μὲ τρώμο στὸ βάθος τῆς γχο- ράδρας τὸ Στοίχειό τοῦ βουνοῦ. Τὰ βλέμματά τους διασταυρώθηκαν καὶ ὁ κυνηγός ἐννοιωσε ἕνα δυνατὸ φόβος σ' ὅλο του τὸ σῶμα. Θέλησε νὰ φο- νάξῃ, μὰ δέν μποροῦσε. Θέλησε νὰ φύγῃ, μὰ τὸ βλέμμα τοῦ Στοίχειοῦ τὸν κράτησε χαρφομμένο στὴ θέσι του. Ἐνας τρομερός ἄγγος τὸν τραβοῦσε σὲν μαγνήτης πρὸς τὴν ἄβυσσο...

Ἐξαφνα τότε τὸ Στοίχειό τοῦ βουνοῦ φώνα- ξε τρεῖς φορές τ' ὄνομα τοῦ κυνηγοῦ, καλῶντας τὸν κοντά του. Στὶς διὰ πρῶτες φορές ὁ κυνηγός κατόρθωσε νὰ κροτηθῇ στὴ θέσι του. Μὰ θιαν ἄκουσε καὶ γιὰ τρίτη φορά τ' ὄνομά του, ἔβγαλε μιὰ διαπεραστικὴ κραγγὴ τρώμου τόσο δυνατῇ, πού ἀντιλάμβανε σ' ὅλη τὴν κοιλιά καὶ ἔπεσε στὴν ἄβυσσο, ὅπου γίνηκε χίλια κομμάτια!

Ἐξαφνα τότε τὸ Στοίχειό τοῦ βουνοῦ φώνα- ξε τρεῖς φορές τ' ὄνομα τοῦ κυνηγοῦ, καλῶντας τὸν κοντά του. Στὶς διὰ πρῶτες φορές ὁ κυνηγός κατόρθωσε νὰ κροτηθῇ στὴ θέσι του. Μὰ θιαν ἄκουσε καὶ γιὰ τρίτη φορά τ' ὄνομά του, ἔβγαλε μιὰ διαπεραστικὴ κραγγὴ τρώμου τόσο δυνατῇ, πού ἀντιλάμβανε σ' ὅλη τὴν κοιλιά καὶ ἔπεσε στὴν ἄβυσσο, ὅπου γίνηκε χίλια κομμάτια!

Σιγρὸς καὶ ἄσπλαγχνε ἀνθρώπε, γιὰτὶ σκοτώ- νεις τ' ἄθθα καὶ ἄζακα ζῶα, ἀφοῦ σὲ ντύνουν μὲ τὸ μαλλὶ τους καὶ σὲ τρέφουν μὲ τὸ γάλα τους; Ὡς τότε θὰ ζῆς μὲ τὸ αἷμα τους, ἀνθρώπε ἀπο- νε καὶ ἄκαρδε;...

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ
Η ΧΙΩΤΙΣΣΑ ΚΑΙ Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ ΤΗΣ

Κάποτε μιὰ Χιωτίσσσα, βλέποντας μιὰ γειτονί- σα τῆς νὰ παίρνῃ νερό ἀπὸ τὴ βρύσι τῆς αὐτῆς τῆς καὶ θέλοντας νὰ τὴ μαλώσῃ, τῆς εἶπε:

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, κυρά μου. Ἐμεῖς ἀπαντότονε γιὰ ν' ἀπαντότονε καὶ σεῖς ἀπαντότονε; Ἄλλῃ φορὰ νὰ μὴν ἀπαντότονε γιὰτὶ θ' ἀπαντότονε.

Μ' αὐτὰ ἤθελε νὰ τῆς πῆ τ' ἀκόλουθα:

— Ἐμεῖς διορθώσαμε τὴ βρύσι γιὰ νὰ βγά- ζουμε τὸ νερό μας καὶ σεῖς ἔρχεστε καὶ μᾶς τὸ παίνοτε; Πρόσεχε νὰ μὴν ξαναπατήσης ἐδῶ γι- ατὶ θὰ τσακωδοῦμε!

